

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **S. M.**, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o žalobě proti nečinnosti žalovaného, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 12 Ca 48/2005, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2005, č. j. 12 Ca 48/2005 - 40,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2005, č. j. 12 Ca 48/2005 - 23, byl v rámci řízení o žalobě proti nečinnosti žalovaného zamítnut návrh žalobce (dále též „stěžovatel“) na vydání předběžného opatření na zaplacení majetkové a nemajetkové újmy ve výši 100 miliard Kč.

Žalobce podal proti uvedenému usnesení kasační stížnost téměř nečitelného obsahu, v níž žádal jeho zrušení a požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Soud prvního stupně usnesením ze dne 29. 7. 2005, č. j. 12 Ca 48/2005 - 40, ustanovil stěžovateli zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Helenu Teissingovou, advokátku se sídlem v Praze. Soud v odůvodnění uvedl, že advokátku se sídlem v Praze ustanovil z důvodu hospodárnosti, neboť bude mít možnost snazší komunikace se soudem prvního stupně. Proti

tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž žádal jeho zrušení, a ustanovení advokátky Mgr. Pavly Frodlové jeho zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel uvedl, že JUDr. Teissingovou nezná, nemá k ní důvěru a rovněž je tato advokátka vzdálena 250 km od místa jeho bydliště. Stěžovatel navrhl, aby usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2005, č. j. 12 Cad 48/2005 - 40, bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod podané kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jde tedy o stěžovatelem tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v přecházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. může navrhovatel – v tomto případě je jím stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát. Smyslem tohoto ustanovení je poskytnutí faktické a odborně fundované ochrany práv osobě, která by jinak měla být osvobozena od soudních poplatků a u níž je takové ochrany třeba, neboť jen tak lze v kvalifikovaných případech (za splnění § 35 odst. 7 s. ř. s.) dostat zásadě rovnosti, jež se promítá v zákonem výslovně vyjádřené zásadě rovného postavení účastníků podle § 36 odst. 1 s. ř. s. Má-li být tímto ustanovením založeno konkrétní subjektivní právo stěžovatele na odborné zastoupení osobou s právníkem vzděláním v řízení před soudem, pak toto právo je toliko právem na zástupce, jímž může být i advokát, nikoliv však právem na konkrétního zástupce, kterého osoba navrhuje ustanovení zástupce ve svém návrhu označuje. Pokud by toto právo mělo být „právem na konkrétního zástupce“, pak by se taková interpretace dotýkala samotného smyslu ustanovení zástupce soudem; pokud by totiž navrhovatel věděl o konkrétním zástupci, jenž je s jeho věcí seznámen a jenž např. již v minulosti činil jednotlivé kroky právní služby v téže věci, patrně by neexistovala potřeba jej nyní ustanovit soudem. Nedostatek finančních prostředků související se splněním podmínky osvobození od soudních poplatků, jak je shora uvedeno, je totiž toliko jednou z podmínek vyplývajících z § 35 odst. 7 s. ř. s.

Ustanovil-li Městský soud v Praze stěžovateli zástupkyni z řad advokátů působících v obvodu tohoto soudu a opřel-li za tohoto stavu Městský soud v Praze svůj závěr o ustanovení zástupce o důvod spočívající v procesní ekonomii, pak tento důvod nepovýšil nad žádné stěžovatelovo subjektivní právo ani nad žádný jeho právem chráněný zájem. Pokud jde o konkrétní náplň povinností, jež ustanovené zástupkyni napadené usnesení přineslo, pak ta je do budoucna závislá na aktuálních potřebách, jež po dobu trvání takového zastoupení vyplynou jak z přímých pokynů stěžovatele, tak ze strany soudu, přitom budou záviset na procesním vývoji sporu. Vzhledem k tomu, že v dané věci jde o řetězení žalob podávaných žalobcem, je třeba předpokládat, že ustanovená zástupkyně bude potřebovat prostudovat spisy u procesního soudu. Pokud by bylo třeba osobní součinnosti žalobce s ustanovenou

zástupkyní, lze ji zajistit případně i prostřednictvím substituta. Takové řešení zároveň nenaráží na žádnou ze základních zásad, jichž je třeba při rozhodování o této otázce šetřit, a není v rozporu ani se žádným ustanovením procesního předpisu, kterým je řízení před krajským soudem ovládáno (s. ř. s.). Má-li tedy stěžovatel za to, že ustanovení advokátky JUDr. Heleny Teissingové bylo nezákonné, Nejvyšší správní soud tomuto tvrzení nepřisvědčuje a pro úplnost dodává, že řízení před krajským soudem předcházející rozhodnutí o ustanovení zástupkyně nebylo stiženo ani žádnou vadou, jež by se stěžovatele dotkla na jeho právech.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

